

Nádej

**Dvojmesačník pre vnútornú potrebu zboru ECAV na Slovensku
so sídlom v Krajinom**

Ročník 12

Číslo 6

október - november 2010

„Ako jeleň dychtí po vodných bystrinách, tak dychtí moja duša po Tebe, ó Bože! Duša mi žízni po Bohu, po živom Bohu, kedy pôjdem a uzriem Božiu tvár? Slzy sú mojím chlebom vo dne v noci, keď mi neprestajne hovoria: Kde je tvoj Boh? Na to chcem spomínať a vyliat' svoje srdce, že do Božieho domu v zástupe som chodieval za hlasitého plesania a vďaky so svätiacim davom. Prečo si skleslá, duša moja, a zmietaš sa vo mne? Očakávaj Boha, lebo ešte ďakovať budem Jemu, spaseniu svojej tváre, svojmu Bohu.“
Žalm 42; 2 - 6

Posledné veci

*„Zostáva teda odpočinok ľudu Božiemu. Lebo každý, kto vošiel do Jeho odpočinku, odpočinul si od svojej práce tak ako Boh od svojej. Snažme sa teda vojsť do toho odpočinku, aby nikto nepadol podľa toho istého príkladu neposlušnosti. Lebo slovo Božie je živé a mocné a je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč a preniká až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a je schopné posudzovať hnutie a zmýšľanie srdca. A nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať“
Židom 4; 9 – 13*

Posledné nedele v cirkevnom roku upriamujú pozornosť členov cirkvi na tzv. posledné veci človeka. Viac ako inokedy sa v chrámoch Božích hovorí o tom druhom svete - o večnosti. Otázkou života vo vesmíre sa okrem tých, ktorí si predstavujú rôznych ufónov, vážne zaoberajú aj vedci, najmä astronómovia. Snažia sa zistiť, či niekde existujú podmienky podobné tým na našej „modrej“ planéte Zem, ktoré by podľa nich umožnili život v nejakej forme. Tou nejakou formou môže byť hocičo, teda veľmi primitívne organizmy, alebo aj bytosti prevyšujúce naše poznanie a schopnosti. Záleží na akom stupni vývoja by boli, a či by sme boli vôbec schopní s nimi komunikovať.

Teda, ako vidíme, veľké rozdiely medzi živočíchmi na zemi, s ktorými ako ľudia nedokážeme naviazať rovnocenné vzťahy v rovine intelektuálnej, podobne by podľa vedcov tomu mohlo byť v prípade stretu s týmito mimozemskými civilizáciami. Niektorí vedci sa domnievajú, že sme vo vesmíre sami, že podmienky pre vznik života sú tak citlivé a boli doslova naprogramované, aby sme tu mohli vôbec byť, a niektorí hovoria, že život povstal náhodne a preto mohol v obrovskom vesmíre vzniknúť aj inde.

V jednej časti diskusnej relácie - Pod lampou - sa stretli odborníci z tejto oblasti, a je zaujímavé, že všetci o sebe povedali, že sú veriaci. Síce svojím spôsobom, ale veria v existenciu Pána Boha, Ktorý dal podmienky k tomu, aby sme tu boli. A to u nás doznievajú a v mnohých

hlavách stále strašia ateistické, vedecko – materialistické názory vzniku sveta a človeka. Ako kresťania by sme si na základe biblickej zvesti jasne mali uvedomiť, že Božiu jestvotu si nemáme premietat' len v takýchto dimenziách, pretože tá najpodstatnejšia skúsenosť ľudí viery bola a je tá, že Boh sa človeku zjavuje a dáva poznávať cez nám dané dimenzie ducha a srdca. Ak Ho chceme hľadať a nájsť, musíme začať práve tam a nie u ďalekohľadov a kozmických rakiet. Pán Ježiš povedal: „*Blahoslavení čistého srdca, lebo oni Boha uvidia.*“ Mt 5;8

Úvodný text nás upriamuje na to, že okrem našej časnej dimenzie existuje Domov večný – pravý odpočinok pre veriacich. „*Zostáva teda odpočinok ľudu Božiemu. Lebo každý, kto vošiel do Jeho odpočinku, odpočinul si od svojej práce tak ako Boh od svojej.*“ Tu je poznanie

Boha ako bytosti, Ktorá dáva poriadok do svojho stvorenia, ktorá človeku dáva odpočinok časný ale ho zároveň povoláva k odpočinku večnému. Človek nemá ostať

ľahostajný k tomuto volaniu, preto autor listu vyzýva: „*Snažte sa teda vojsť do toho odpočinku, aby nikto nepadol podľa toho istého príkladu neposlušnosti.*“ V predchádzajúcich veršoch

textu sa hovorí o Izraelcoch, ktorí napriek toľkému poznaniu Božej moci a dobroty, padli do neposlušnosti a nevošli do zaslúbenej krajiny a museli putovať 40 rokov púšťou.

Koľkí i dnes sme neposlušní Božím prikázaniam, a ešte aj reptáme ako reptali Izraelci proti Božiemu vedeniu.

Pisateľ listu Židom nás, ak chceme byť tými, ktorí poznajú Boží odpočinok tu a túžia vojsť aj do večného odpočinku, upozorňuje: „*Lebo slovo Božie je živé a mocné a je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč a preniká až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a je schopné posudzovať hnutie a zmýšľanie srdca A nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať.*“ Amen

I. Novomestský

Ako sa zachrániť

Prichádza jeseň a s ňou čas na hodnotenie. Hodnotíme v rodinách, v práci a tiež na všetkých stupňoch štátnej správy. Pripravujú sa rozpočty na budúci rok, doma plánujeme, čo na budúci rok spravíme na dome, čo a koľko zasadíme v záhrade. Naše plánovanie a myslenie sa do značnej miery odvíja od predchádzajúceho obdobia. Reagujeme na to, čo sme prežili a snažíme sa dákym spôsobom situáciu zachraňovať. Ľudské plány a prognózy sa málokedy zhodujú s realitou, ktorú život priniesie.

Aj v tomto roku sme boli svedkami udalostí, ktoré človek neplánoval a nepredvídal. Nikto z nás nevedel, koľko finančných problémov narobí jedna sopka leteckým spoločnostiam. Možno mali vypracovanú perfektnú stratégiu ako predbehnúť konkurenciu, možno chceli viac investovať do niečoho nového. Napokon boli radi, že to obdobie netrvalo dlhšie a že ho prežili. Nikto z ľudí ani len netušil, že ich nové auto zoberie voda, alebo ich nový dom padne a úroda skončí pod vodou.

Je ťažko v takýchto zúfalých situáciách hľadať slová, ktoré by potešili, alebo pomohli situáciu vyriešiť. To, že človek tu na zemi prežíva zúfalé situácie, my ľudia nezmeníme. Toto môže zmeniť Boh, a tomu zasa neveríme. Neverili kedysi dávno ani galilejskí rybári, ale keď sa podvolili Pánovi Ježišovi, zistili, kto je Boh - a kto človek.

„ Raz, keď sa zástup valil na Neho, aby počúval slovo Božie, stál vedľa Genezaretského jazera. A uzrel dve lode pri jazere; rybári už vystúpili z nich a prali siete. Vstúpil teda na jednu z lodí, ktorá patrila Šimonovi, a prosil ho, aby máličko odrazil od brehu. I posadil sa a z lode učil zástupy. Keď prestal hovoriť, povedal Šimonovi: Odraz na hĺbinu, spustíte siete a loďte! Odpovedajúc Mu, Šimon povedal: Majstre, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli; ale na Tvoje slovo spustím siete. Len čo to urobili, zahrnuli veľké množstvo rýb, takže sa im siete trhali. I dali znamenie pomocníkom na druhej lodi, aby prišli a pomohli im. A oni prišli a naplnili obe lode, takže sa ponárali. Keď to videl Šimon Peter, padol Ježišovi k nohám a povedal: Odíd' odo mňa, Pane, lebo som hriešny človek. Hrôza sa ho totiž zmocnila, i všetkých, ktorí boli s ním, nad lovom rýb, ktoré ulovili; podobne aj Jakuba a Jána, synov Zebedeových, spoločníkov Šimonových. I povedal Ježiš Šimonovi: Neboj sa, odteraz ľudí budeš loviť. Potom priraziac ku brehu, všetko zanechali a nasledovali Ho.“ Lk 5; 1 – 11

Aj keď títo rybári neprišli o svoj majetok dôsledkom povodní, denno denne bojovali o prežitie. Ich zdrojom príjmov a obživy bolo predovšetkým lovenie rýb. Príbeh, ktorý je zachytený v evanjeliu svedčí o tom, že ani tí najlepší odborníci, akými boli galilejskí rybári, nedokázali vždy zabezpečiť svoje rodiny. A tiež neverili, že nejaký tesár z Nazareta ich môže zachrániť. Ale keď Ho poslúchli, zažili to, čo nikto nečakal. Boli zachránení nielen pre časné dni pokiaľ nezjedli ryby, ale aj pre večnosť.

Zachránení môžeme byť aj my, len treba poslúchnuť Záchrancu.

V.Malý

- Ďakujem, Pane, za Tvoju milosť voči mne. Ďakujem za dar spasenia pre mňa. Chcem Ťa za to oslavovať a chváliť pred všetkými ľuďmi. Pomôž mi, prosím, žiť Tebe ku chvále, aby aj iní ľudia mohli spoznať cez môj život, aký dar spasenia a milosti si dal všetkým, ktorí uveria v obeť a vzkriesenie Tvojho Syna, Pána Ježiša Krista na Golgotskom kríži.

Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil. (Efezským 2,8-9)

- Ďakujem, Pane, že Ty nadomnou stále bdieš. Prosím Ťa o pokorné srdce a rozvážnu myseľ, aby som v každej situácii najskôr Teba hľadal /a/ a pýtal /a/ sa na Tvoju vôľu a až potom konal /a/.

Hľadajte Hospodina všetci pokorní zeme, ktorí plníte Jeho nariadenia. Hľadajte spravodlivosť, hľadajte pokoru, azda sa ukryjete v deň hnevu Hospodinovho. (Sofoniáš 2,3)

- Vďaka, Pane, že Ty si večný a dokonalý. Vďaka, že u Teba nie je nič nemožné. Vďaka, že dokážeš meniť naše charaktery. Daj, prosím, aby som Ťa mal /a/ vždy v úcte.

Poznal som, že všetko, čo činí Boh, trvá naveky, nič k tomu pridať nemožno a nič nemožno z toho ubrať. Boh to tak zariadil, aby sa Ho ľudia báli. (Kazateľ 3,14)

Chýba tomu láska.

Tiesnivá červená tehlová budova v hlučnej ulici. Tu odkladá priemyselné veľkomesto svojich nezaopatrených starších ľudí.

Je to zvláštne spoločenstvo, títo starí ľudia. Zvlášť jedného pána som si vždy všimol. Mal v tvári zvláštny smutný výraz. Raz mi rozprával svoj príbeh. Bol celkom jednoduchý: Jeho život vyplňala práca a námaha. Jeho žena už bola mŕtva, dcéra vydatá. „Navštevuje vás dcéra občas?“ Tu jeho tvár posmutnela: „Ó, nie, nemajú ma radi!“

Raz mal novú vlnenú vestu. „Tá je pekná a teplá: Od koho je?“ „Od dcéry.“ „Poslala balík? To je od nej milé.“ „Áno, stará sa o mňa, keď treba. V tomto ohľade si nemôžem sťažovať. Balík obsahoval veľa pekného, ale...“

Prerušil som ho: „To je predsa pekné. Tak žiadne ale!“ chcel sa odvrátiť. Pevne som ho zadržal. „Povedzte mi, čo vám v dcérinom balíku chýbalo?“ Pozrel na mňa nekonečne trpko a smutne odpovedal: „Chýbala mi tam láska.“

Naraz som ho pochopil, ba ešte viac. Pochopil som, prečo mnohí starí ľudia tu vyzerajú tak zatrpknuto. Majú byt, jedlo, oblečenie. Je o nich dobre postarané. Ale chýba tomu láska.

Spoveď pri Verdune - Wilhelm Busch

Okultizmus a povera

Čo je to?

Okultizmus je nevedecká teória. Ide v nej o učenia a praktiky zaoberajúce sa vnímaním nadprirodzených síl, ktoré môžu byť dostupné ale škodlivé vhodným osobám (médiám).

Povera je s Bohom nerátajúci postoj viery, svetonázor usilujúci sa vystačiť v živote aj bez živého Boha

Volám sa Pavol Hucík a pochádzam z Brezovice na severnej Orave. Od mala ma priťahovali skryté a tajomné veci, z čoho sa vo mne zrodila láska k archeológii, k jaskyniam a k mágii. Môj vzťah k mágii začal nevinnou záľubou v kúzelníckych trikoch, čo mi zostalo až dodnes. Neskôr som sa dostal k literatúre, ktorá ma voviedla do sveta už nie iluzórnej ale skutočnej mágie.

Zdalo sa mi, že objavujem skryté nadprirodzené schopnosti, ktoré do mňa vložil Boh. Už na strednej škole som napísal seminárnu prácu s názvom „Ako sa každý môže naučiť hypnotizovaniu“ a na požiadanie profesora a spolužiakov som mal dve prednášky o využití skrytých síl. Najviac ma ovplyvnili autori ako Břetislav Kafka a José Silva. Prakticky som sa venoval hypnóze, Silvovej metóde, bielej mágii, magnetizovaniu, práci s kyvadlom a mumiálnej liečbe. Postupne som svoje vedomosti a tajomné sily začal zneužívať aj proti vôli ľudí, ktorých sa to týkalo a tiež, aby som získal isté finančné výhody.

Prvou situáciou, ktorá otriasla mojím presvedčením, bolo zistenie, že sa v tzv. hladine alfa nedokážem modliť. Druhou bol záhadný neúspech niektorých pokusov, za ktorým mohol stáť jedine Boh, ktorý vedel aj o tých najtajnejších praktikách a prekazil ich. Treťou situáciou boli abstinenčné úzkostné stavy, ktoré som prežíval počas prípravy na maturitu, keď som nemal čas konať pravidelné hypnotické sedenia. To však ešte nestačilo na môj úplný rozchod s paranormálnymi javmi.

V tom čase sa zrodilo vo mne kňazské povolanie. Až v seminári som stretol spolužiakov, ktorí mi podrobne vysvetlili, čo je zlé na mágií a okultizme. Počas seminára Obnovy v Duchu Svätom som sa konečne všetkého zriekol. Teologické štúdiá som ukončil diplomovou prácou pod názvom „Parapsychológia z pohľadu kresťanstva“ pod vedením ThDr. Františka Tondru, spišského diecézneho biskupa.

V kňazskej pastorácii (od roku 1999) sa popri inom venujem aj ľuďom, ktorí prišli do kontaktu s mágiou, okultizmom a sektami. Začali prichádzať sami. Keď mi hovorili o svojich problémoch, zistil som, že im rozumiem. Postupne prišli aj prvé pozvánky na prednášky. Doteraz ich bolo okolo osemdesiat po celom Slovensku. Mnohí ľudia prichádzajú a prosia o radu a tiež o modlitbu.

Táto rubrika sa zrodila po prednáške vo Svite, kde som bol oslovený, aby som svoje poznatky a skúsenosti ponúkol širšej verejnosti cez internet. Súhlasil som najmä preto, lebo vnímam, že to, čo som v tejto oblasti zažil, nebola náhoda a že Vám dlhujem poznanie, ku ktorému ma Boh priviedol.

(internetová stránka o okultizme a kresťanstve)

Tieto informácie som vybrala z literatúry a internetu, lebo vidím ako mnohí kresťania sa zahrávajú s temnými silami a ani o tom netušia. V budúcom čísle chcem pokračovať o téme EZOTERIKA.

ZN

EMO

Bežne sa na ulici stretávame s mladými ľuďmi, ktorí nám pripadajú zvláštni svojim zjavom. Tmavé oblečenie, našponované nohavice, prepichnuté pery, nos či obočie, ofina cez jedno oko, pestrofarebné vlasy, oči čierne akoby týždeň nespali, a koľkokrát máme problém rozlíšiť pohlavie. Už sme si na to zvykli, ale veľmi málo o tom vieme, prečo si mnohí mladí ľudia vybrali tento štýl.

Keď som sa ako učiteľka zúčastňovala rôznych prednášok o protidrogových a iných prevenciách, niečo som sa o tomto životnom štýle dozvedela. Vtedy sa preberali hlavne negatívne dopady tohto trendu, ako napríklad sebapoškodzovanie až pokusy o samovraždu. Po týchto prednáškach som si viacej všímala týchto ľudí. Skutočne som stretávala mladých ľudí, ktorí mali škrabance a jazvy na rukách – zápästiach. Aj keď nebolo ich veľa, vytvorila som si o tomto spôsobe života a myslenia svoj – negatívny názor.

Až najnovšie číslo časopisu Rozmer ma prinútil hlbšie sa pozrieť na túto problematiku. Dozvedela som sa o pôvode tohto trendu. Poskytnem aj vám tieto poznatky, ktoré som našla aj na internete.

Emo je americký slangový výraz označujúci hudobný žáner (pôvodne emotion hardcore, emotional hardcore). Vznikol v polovici 80-tych rokov a je výrazne ovplyvnený washingtonskou scénou. Za prvú emo kapelu sú považovaní Rites Of Spring. V roku 1985 bol uverejnený v časopise Flipside Magazine rozhovor, v ktorom členovia kapely prezradili, že niektorí fanúšikovia začali používať na označenie ich hudby pojem emo. Rites Of Spring boli známi energickými vystúpeniami a silým prežívaním hudby na koncertoch.

Podstata emo hudby

V emo hudbe ide o prejavenie citov a emócií. Charakteristické je silné až melodramatické prežívanie hudby. V dnešnej dobe je pojem emo často spájaný s depresiami, plačom a

sebapoškodzovaním, čo nie je pravým zmyslom ema. Za zlé chápanie pojmu emo môžu najmä média a internet.

Mylné chápanie ema

Aj keď emo označuje tak obliekanie a postoje fanúšikov emo scény, ako aj pôvodný hudobný štýl, sú od seba tieto dva významy značne odlišné. Emo ako hudobný štýl dlho predchádza slangovému označeniu „emo“. Súčasne je mnoho dnes aktívnych hudobných skupín označovaných ako „emo“ len preto, že sa ich štýl obliekania zhoduje s významom slangového výrazu, no v skutočnosti nepatria medzi predstaviteľov tohto hudobného štýlu. Najčastejšie sa jedná o metalcoreové či pop punkové skupiny.

Emo ako urážka

Výraz emo je v posledných rokoch tiež používané na internete ako urážka, vzťahovaná na jedincov budiacich dojem psychicky labilných, alebo rozoberajúcich svoje osobné životy na verejných diskusných fórach. Emo tiež býva používané k označeniu depresívnych pocitov.

(Internet – wikipédia)

Aj keď mám už oveľa jasnejšie v tom, čo emo je, môj názor je len trochu poopravený oproti doterajšiemu. Ale pochopila som, že títo mladí ľudia sa potrebujú niekde zaradiť, niekde patriť a hlavne takýmto spôsobom „kričia“, že sú citlivé ľudské bytosti, ktoré potrebujú lásku a záujem.

Jednotlivé hudobné štýly nevznikajú len tak z ničoho a pre nič za nič. Je to odraz stavu spoločnosti. Aj štýl emo nám chce povedať, že človek je tu pre človeka a nemáme sa uzatvárať do seba. Veľmi málo si načúvame navzájom a preto ani len netušíme aké tragédie sa odohrávajú v mnohých ľudských dušiach okolo nás. Najhoršie však je, že sme si na to zvykli a nechceme svojimi ťažkosťami obťažovať okolie.

Riešenie a pomoc pre tých, ktorí sú akože emo, je jednoduché. Majú možnosť nadviazať vzťah s Niekým, Kto bude počúvať ich výkriky i šepoty, Komu sa bez hanby môžu vyplakať, Ktorého sa môžu pýtať a Ktorý im odpovedá vo svojom Slove. Pán Ježiš počúva stále a my im to môžeme zvestovať.

ZN

Marinko

Boli sme fajn stretko, štyri manželské páry. Začiatkom roka 2003 som otehotnela. Napokon sme zistili, že každý manželský pár v spoločenstve čaká dieťaťko. Radosť z očakávania sa tým znásobila. Postupne som si zvykala na to, že vo mne rastie nový život. Bolo to pre mňa emocionálne silné, ale aj spojené trochu s obavami, keďže som bola živiteľkou rodiny. Mali sme hypotéku a manžel študoval. Veľa som sa modlila za radosť, lebo som vedela, že dieťa v brušku všetko vníma. A tak od 4. mesiaca tehotenstva som sa už len tešila. Začiatkom júna som sa jedno ráno zobudila veľmi skoro a túžila som sa ísť modliť k jazeru neďaleko nášho domu. Bol to veľmi silný duchovný okamih, v modlitbe som vnímala slová „bude to chlapec a bude evanjelizovať veľmi jednoduchým spôsobom“. Od detstva som túžila mať syna menom Marek. O štyri dni nato som išla na tzv. veľký morfológický ultrazvuk, ktorý sa robí v 20. týždni tehotenstva. Na prehliadky som chodila k lekárovi, ktorého sme našli cez organizáciu Liga pár páru (hľadali sme lekára kresťana, ktorý si váži život, ktorý nevykonáva potraty), a našli sme skvelého odborníka, živého kresťana a hlbokého človeka, ktorý je dnes naším blízkym priateľom. Počas ultrazvukového vyšetrenia mi lekár ukazoval jednotlivé orgány dieťaťka. Zrazu sa zasekol, keď sa na obrazovke ukázal akýsi veľký kruh v brušku dieťaťa. Nehovoril ďalej nič, len ma pozval na

kontrolu ďalší týždeň, už aj s manželom. Pochytila ma úzkosť, čo sa deje. Po opätovnom ultrazvuku nám iný lekár oznámil, že nášmu dieťaťku sa nevyvíja tráviaca sústava, tá tlačí na dýchaciu a nevyvíjajú sa pľúca, dieťa je tak poškodené, že nevidí iné riešenie, len ukončiť tehotenstvo. Prednosta kliniky stav potvrdil, „dieťa má vývojové chyby nezlučiteľné so životom“, tehotenstvo už nemá zmysel. Pre nás ani pre nášho lekára to však nebola voľba, bolo nám jasné, že dieťa nezabijeme. Začali sme modlitebný boj. Naši muži v spoločenstve sa na striedačku za nás nonstop postili až do pôrodu. Modlili sa za nás desiatky ľudí, keďže nás mnohí poznali vďaka službe chvál, manželia Letkovci zmobilizovali polovicu Slovenska. :) Koncertovali sme, evanjelizovali a náš synček v brušku, bez slova, s nami. Asi dva mesiace som strávila v nemocnici na diagnostike. Lekári sa ma stále pýtali, či nechcem ukončiť tehotenstvo, a bavili sa o našom dieťati ako o živej mŕtvoľe. Posmech a pohrdanie utrážil aj náš lekár, ktorý za nás bojoval. Boli sme presvedčení, že ak budeme veriť, Boh urobí zázrak. Keď nám lekári povedali, že dieťa má deformovanú hlavičku, dostali sme z Biblie slová o tom, že Boh dvíha našu hlavu, keď bola reč o nevyvinutých obličkách, čítali sme v Písme o tom, ako sa stará o naše ľadviny. Dieťa malo srdiečko vytlačené na pravej strane hrudníčka. Tak sme sa povzbudzovali, že má srdce na pravom mieste. V duchu som si opakovala slová: „Ty nedovolíš, aby tvoj svätý uvidel porušenie.“ V modlitbe sme zažívali obrovský pokoj a vzťah s Bohom sa mi videl bližší ako kedykoľvek predtým. Bola som presvedčená, že náš Marinko bude žiť. A podarilo sa mi o tom presvedčiť veľkú časť oddelenia gynekológie.

V 36. týždni tehotenstva dieťa vo mne stále žilo, a tak sa lekári nazdávali, že jeho postih pravdepodobne nebude taký veľký, naplánovali teda pôrod. Vedela som, že Boh urobí zázrak. Tešila som sa, ako budem na zhromaždeniach, so synčekom na rukách, tento zázrak ohlasovať. Pôrod bol dlhý a namáhavý, a keď mu zrazu začalo zlyhávať srdiečko, nastal vo mne zlom. Akoby som z Božieho náručia spadla späť do reality. Našťastie, o pár minút nato sa narodil. V lekárovej ruke vyzeral ako malé bezbranné mačiatko, slabučko pomrnkával, ručičky a nožičky mu bezvládne viseli... Okamžite ho previezli do detskej nemocnice na JIS-ku a mňa na oddelenie šesťnedeľok medzi mamičky s deťmi. Bolo mi veľmi smutno, rozmyšľala som, ako je asi nášmu Marinkovi, a predstavovala som si, ako ho budem chodiť navštevovať, budeme chodiť na rehabilitácie a vybojujeme boj. Bobeško, môj manžel, mi sľúbil, že nasledujúce ráno pôjde najprv pozrieť naše dieťaťko a potom mňa. No na druhé ráno mi sestrička už o siedmej vraví, že za mnou prišiel manžel. Prekvapilo ma to, ale potešila som sa, že je tu. Vyšla som z izby a videla ho za sklenenými dverami na konci chodby. Stál tam so zvesenými ramenami a mal v očiach nevýslovný bôľ... Pochopila som bez slov... Tak sme sedeli spolu na chodbe a držali sa za ruky. Službukonajúca lekárka, čo išla okolo, ma objala a povedala: „Je úžasné, že ste to dieťa donosili. Veľmi si to vážim.“ Lekár na JIS-ke nám Mareka Martina tesne pred smrťou pokrstil.

Po počiatočnom šoku prišli príšerné mesiace, keď sme nič nechápali, veď sme boli presvedčení, že bude žiť! Zostal nám po ňom len rodný a úmrtný list, prázdna postieľka a hračky, s ktorými sa nikdy nezahrá... Každé stretko bolo o troch nových malých detičkách. A čo to štvrté!? Kričala som: „Aj ja som mala teraz kočikovať!“ Namiesto dojčenia som brala tabletky na zastavenie tvorby mlieka. Môj celý život bol o plači – plakala som hodiny a hodiny. Bol to aj čas skúšky pre náš manželský vzťah. Bobeš mi bol obrovskou oporou, ale prežíval neskutočnú frustráciu z toho, že mi nedokáže pomôcť. A tak sa uzavrel do seba, vzdialil sa odo mňa, čo sme potom museli dlho prekonávať. Ani ostatní ľudia nevedeli, ako sa so mnou zhovárať. Väčšinou sa tvárili, akoby sa nič nestalo. Len moja sesternica Adrianka pochopila, že občas sa potrebujem o svojom synčekovi a tom, čo prežívam, rozprávať.

Môj základný problém však bol: ako znovu dôverovať Bohu? Ako pochopiť Jeho i to, čo sa stalo? To, v čo sme verili, zrazu vôbec neplatilo. Museli sme svoju vieru od základov prehodnotiť. V istých momentoch som si myslela, že sa nám Boh vysmial do tváre, prežívala som pocit krivdy, akoby ma opustil a sklamal. Až časom sme si priznali, že sme Boha pchali do malej škatuľky našich predstáv o Ňom. Slúžili sme mu, a tak sme si mysleli, že je povinný urobiť presne to, čo od

Neho chceme. Mali sme naivnú, obchodnícku vieru. Postupne sme pochopili, že je oveľa väčší, než dokážeme predstaviť. Pohľad sa mi začal akoby dvíhať od malých vecí k veciam vyšším, nadčasovým a nadrozmerným. Začala som chápať väčší obraz, pochopila som, že tieto naše krátke, dočasné životíky sú súčasťou niečoho oveľa vznešenejšieho. Malichernosti bežného života, ktoré ma predtým hnevali, som už teraz nepovažovala hodné povšimnutia. Učila som sa ďakovať za všetko, čo mám. Aj keď pravdepodobne tu na Zemi nepochopíme, prečo sa to stalo, v nebi sa to dozvieme. A tak som sa učila to prijať a nanovo sa rozhodnúť dôverovať, aj keď nevidím koniec temného tunela. Postupne som sa chcela kajaať. Cítila som sa ako Jób. Veľa som kričala na Neho a krivdila Mu. Už viem, že On ma nesklamal. Bol to aj boj s vlastnou pýchou, s vlastnou spravodlivosťou, chceli sme si podriaadiť Boha, nie sa podriaadiť Jemu. Dnes, keď už väčšia časť z toho prebolela, som rada, že máme privilegium mať dieťa v nebi, ktoré sa za nás prihovára. Nazývam nášho syna „malým veľkým svätým“, veď on sa mohol hneď vrhnúť Bohu do náručia, bez pocitu viny, bez predsudkov o Ňom, nikdy ho nesklamal, neurazil, neodmietol, išiel k nemu BEZ akéhokoľvek hriechu! Je to milosť, ktorú, myslím, ešte naplno nechápeme. Predbehol nás do neba. Sme vďační, že mu Boh vôbec dovolil narodiť sa a pokrstenému odísť domov. Pochopili sme, že Bibliu nemožno používať ako horoskop – hocikde ju otvorím, prečítam si niečo a napasujem na svoju situáciu, ako to sedí do mojich plánov. Prisľúbenia sa ukážu ako platné, až keď sa splnia. Môžeme ich síce vo viere prijať, očakávať ich naplnenie, ale nesmieme si ich vynuocovať. „Nedovolíš, aby tvoj svätý uvidel porušenie,“ porušenie tela nie je ničím v porovnaní s porušením duše. Boh nedovolil, aby sa mu porušila duša... Marinko mohol neporušený ísť k Nemu! Človek má tendenciu vziať si nejaké slovo z Písma a vo veľkej túžbe si ho po svojom vysvetlí a prispôsobí. Ale my si nemôžeme prispôsobovať Boha, môžeme Mu len dôverovať. Dnes to vnímam tak, že bolo pre nás dôležité prejsť takou ťažkou skúškou viery. Inak by sme asi neporástli. Dnes viem, že to, ako Boh robí veci, je to najlepšie. To nie je fráza. Môže ma to bolieť, ale idem za tým.

Prežila som aj skúšku vzťahu so svojou najlepšou kamarátkou, ktorej sa narodila dcérka deň pred našim Marekom. Ťažko sa mi s ňou stretávalo. Naše priateľstvo však prežilo a je overené, vďaka, Adel!

Veľmi som túžila po dieťatku. Nedarilo sa mi však otehotnieť, mala som problémy so štítnou žľazou. Po nekonečnom roku sa konečne podarilo, no v prvom trimestri som potratila... Vtedy sme s manželom prišli do bodu, keď sme sa vydali Bohu úplne naplno, bez výhrad, povedali sme Mu, že ak nemáme mať deti, budeme Mu slúžiť ako bezdetní. Na naše prekvapenie som do mesiaca znovu otehotnela, vyskytli sa však zase problémy, opäť nám náš lekár povedal, že je mizivá šanca... Prežívala som strašné stavy úzkosti. No po deviatich mesiacoch sa nám narodilo zdravé, životaschopné, šikovné dievčatko Dorotka. Prinieslo nám do života úžasnú radosť a čiastočne zahojilo bolesť v našich srdciach.

Keď mala Dorotka asi rok, ochorela som na koliku, vážila som 48 kíl. Poslali ma na enteroklýzu, čo je asi polhodinové röntgenové vyšetrenie. Musela som ubezpečiť doktorov, že nie som tehotná. Zrazu šiel okolo jeden lekár, oslovil ma ako známu zo sídliska a neodporučil mi RTG, lebo som dojčila. Poďakovala som sa mu a podľa mena na vizitke som v ňom spoznala manžela svojej kamarátky Renátky. Ten lekár sa volal Marek... Aj náš lekár sa volá Marek. :)

Na RTG som teda nešla. Asi o dva týždne sme zistili, že som v druhom mesiaci tehotenstva... Boh priamo zasiahol, poslal konkrétneho človeka na záchranu nášho dieťaťa. Tento doktor poslúchol jemné vnuknutie Božieho Ducha a zastavil sa pri mne... To dieťatko je naša radostná Alžbetka, dieťa mimoriadnej krásy.

Tešíme sa zo svojich dievčatiek a modlíme sa za ne, aby mali radostného ducha, chuť a optimizmus do života, aby sa dali viesť naozaj Božím Duchom a počuli Ho. Na nič si už nenárokuje. Myslím, že som nesmierne pozhnaná žena. Aj keď vtedy som si nevedela ani len predstaviť, že budem ešte šťastná. Dnes viem, že bolesť je len dočasná a že človek s Božou

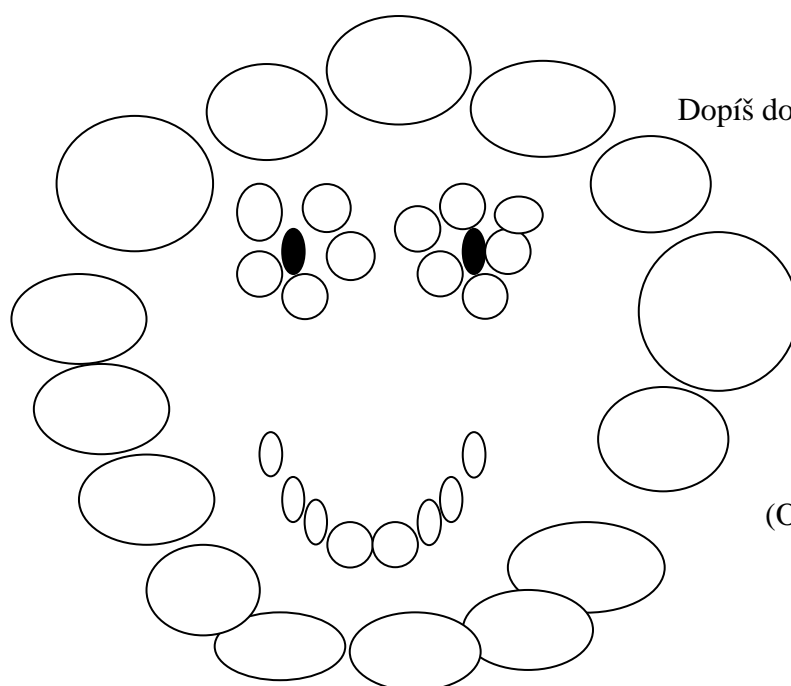
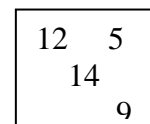
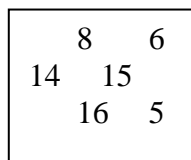
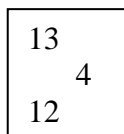
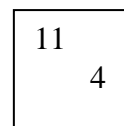
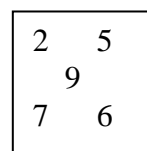
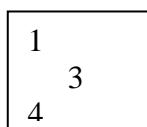
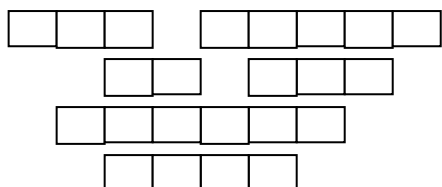
pomocou zvládne všetko. Svoj život by som s nikým nemenila. Dívam sa naň trochu inak. Chcem sa poďakovať všetkým, ktorí sa za nás modlili, stáli pri nás a povzbudzovali nás, vďaka!
 Idem, práve sa zobudila naša päťmesačná Barborka. Naš syn si vybavil tri sestričky. Zatiaľ...

Lucia Tužinská (zdroj internet)

RUBRIKA PRE DETI

Číslo vymeň za písmená, poskladaj z nich slová a doplň do tajničky.

P – 1	Á – 4	Ž – 7	A – 10	R – 13	
J – 2	E – 5	V – 8	M – 11	T – 14	Y – 16
N – 3	Š – 6	I – 9	D – 12		

Dopíš do obrázka tieto slová:

Ježiš Nazaretský,

Chvála,

Odvaha,

Modlitba.

(Obrázok si môžeš vyfarbiť.)

E.K

SEM FEST

V dňoch 8. – 11. júla 2010 mali naši mládežníci možnosť ísť na Semfest do Záriečia pri Púchove. Samozrejme sme si tento festival nenechali ujsť, pretože sme vedeli, že máme príležitosť stráviť štyri krásne dni s našim Pánom a s ľuďmi, ktorí svoj život odovzdali práve Jemu.

Niektorí boli ubytovaní v škole a iní spávali v stanoch. Taktiež bola možnosť každý deň sa stravovať. Takže tieto dni na Semfeste boli dobre premyslené.

Ráno sme sa po raňajkách vždy stíšili s Pánom, neskôr boli zaujímavé semináre na rôzne témy. Každý deň sme strávili inak. Zabávali sme sa najmä vodným futbalom, či stolným tenisom a inými športmi. A večer sme chodievali na koncerty skupín. Mali sme možnosť vidieť a počuť rôzne štýly hudby, od hip-hopu až po punkrock. Myslím, že každý si prišiel na svoje.

Ale najkrajšie na celom Semfeste bolo, že sme mohli vidieť, že ešte stále je veľa ľudí, ktorí chcú ísť k Pánovi a veria, že s Bohom je všetko možné...

Paja

Tábor detskej besiedky

Posledné dni letných prázdnin (29.-31.8.2010) sa v našom cirkevnom zbore uskutočnil besiedkársky tábor. Zišlo sa tu 15 detí, niektoré na fare aj prespávali. Téma tábora bola: Princovia a princezné v Božom kráľovstve. Aj keď nám počasie neprialo a zväčša pršalo, podarilo sa nám spraviť prechádzku do Mozolákov a na koníky. V priestoroch zborovej siene sme mali tvorivé dielne (batikovali sme tričká a servítkovou technikou robili rôzne obrázky, skladali sme darčkové tašky, ozdobovali štipčky...), ale aj jedáleň a kino (večer pred spaním sme si premietali rozprávky). Deťom sa na tábore veľmi páčilo a myslím, že aj rodičom starostlivosť o ich deti. Ďakujem Pánu Bohu, že sa takáto akcia mohla uskutočniť. Chcem poďakovať aj pani farárke za to, že vždy nasýtila naše brušká a Jankovi S. za pekné spomienkové fotografie z tábora.

Touto cestou chceme pozvať všetky deti na BESIEDKU, ktorá býva každú nedeľu o 8.45 hod.

pb

Košický rabín v Krajnom

V nedeľu 10.októbra k nám brat I. Gálik priviedol vzácnu návštevu. Bol ňou pán Jossi Steiner – košický rabín, ktorý prišiel uviesť dokument a svedectvo o živote židovského národa počas 2. svetovej vojny a o záchrane štrnástich Židov jednoduchým človekom Jánom Mozolákom z Krajného, medzi ktorými bol aj on. Uvedenie tohto dokumentu bolo v pondelok v základnej škole, dopoludnia pre školákov a popoludní pre ostatných záujemcov. O minulosti tohto skúšaného národa, ktorý si vyvolil Boh, by sme mali mať väčší záujem, lebo to, čo sa s nimi dialo počas Slovenského štátu u nás, je stále veľkou boľáčkou na našom národe. Za všetky tie krivdy a zverstvá voči Židom z našej strany sa im ešte žiadny predstavený nášho štátu neospravedlnil. Je obdivuhodné, že pán Josii Steiner aj napriek nemilým zážitkom u nás sa rozhodol slúžiť malej hŕstke spoluveriacich práve na Slovensku. Sme vďační za takéto svedectvá.

ZN

V NAŠOM ZBORE SME

Mesiace august – september - október

Zosobášili: Jozefa Žáka a Lenku rod. Tesaříkovú

Na poslednej ceste vypravdali: Ivana Knapa z Krajného, 73 r.
Juditu Durcovú z Krajného, 91 r.
Jána Kobána z Krajného, 58 r.

INFORMÁCIE

- Našej presbyterke Lenke a Jožkovi prajeme veľa Božieho požehnania v ich spoločnom putovaní.
- Na fare si môžete požičať literatúru, video kazety a iné povzbudzujúce materiály na potešenie duše.
- Potešíme sa každej peknej myšlienke a zamysleniu do nášho časopisu.
- Na fare si môžete kúpiť Ev. stolový kalendár, nástenný kalendár a Tesnou bránou – Božie slovo na každý deň.
- 1. adventná nedeľa bude 28.novembra 2010.

BOHOSLUŽOBNÉ A INÉ PODUJATIA V ZBORE

október – november 2010

- ◆ NEDELNÉ SLUŽBY BOŽIE ZAČÍNAJÚ O 8:45 HODINE
- ◆ DETSKÁ BESIEDKA BÝVA V NEDELU O 8:45 HODINE
- ◆ PRÍPRAVA NA KONFIRMÁCIU BÝVA KAŽDÚ SOBOTU O 17:00 HODINE
- ◆ MLÁDEŽ A DORAST BÝVA KAŽDÚ SOBOTU O 18:00 HODINE
- ◆ NEŠPORNÉ SLUŽBY BOŽIE : 1.NEDELU V MESIACI (7.11.) – KORYT. KOP. – O 14:30
2.NEDELU V MESIACI (14.11.) – ŽADOVICA – O 14:30

3.NEDEĽU V MESIACI – MATEJOVEC (21.10.) – o 14:30

POSL. NEDEĽA V MESIACI (31.10.A 28.11.) – HRACHOVIŠTE – 14:30

◆ KAŽDÝ PIATOK O 17:30 HOD. – NÁCVIK SPEVOKOLU

◆ KAŽDÝ PIATOK O 18:30 HOD.– BIBLICKÁ HODINA

POD TVOJIM KRÍŽOM

*Pomôž mi, Pane, ticho stáť,
pod Tvojim krížom schúlená.
Pokorne chcem Ti ďakovať,
veď bôľom som tak zronená,
keď myslím, že na množstve rán
svojimi hriechmi účasť mám.
Zmiluj sa, prosím! Odpusť mi!
Srdce je choré tarchou vín,
chcem Pane dlhy odčiniť,
dovoľ mi plakať, Boží Syn.
Sám umy slzou moju tvár
a polož si ma ako dar
Si milosrdný, verný, viem,
dôveru pevnú, vrúcnu mám,
radostne spievam s anjelmi,
jasám, že Ty si z mŕtvych vstal !
A na stretnutie po smrti
Ty si ma láskou povolal!*

O. Čechová

Nádej, časopis pre vnútornú potrebu cirkevného zboru ECAV na Slovensku so sídlom v Krajnóm. Pripravuje redakčná rada, ktorej môžete zasielať písomné príspevky do časopisu. Cena výtlačku je **0,33 €**. Ďakujeme za vašu priazeň. www.ecavkrajne.sk